

Part i hovedsagen

Massimo Orsi (C-217/15) og Luciano Baldetti (C-350/15)

Konklusion

Artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagerne omhandlede, der gør det muligt at fremme strafforfølgning for manglende indbetaling af merværdiafgift, efter at der er blevet pålagt en endelig skattesanktion for samme forhold, når denne sanktion er blevet pålagt et selskab, der er en juridisk person, hvorimod den nævnte strafforfølgning er blevet indledt mod en fysisk person.

⁽¹⁾ EUT C 245 af 27.7.2015
EUT C 311 af 21.9.2015.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. april 2017 — UAB »Borta« mod Klaipėdos valstybinio jūrų uosto direkcija VĮ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen)

(Sag C-298/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 2004/17/EF — kontrakt, hvis værdi er lavere end den tærskel, der er fastsat i dette direktiv — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — begrænsning af adgangen til brug af underentreprenører — indgivelse af et fælles bud — tilbudsgivernes faglige formåen — ændring af udbudsbetingelserne)

(2017/C 168/06)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UAB »Borta«

Sagsøgt: Klaipėdos valstybinio jūrų uosto direkcija VĮ

Konklusion

- 1) For så vidt angår en offentlig kontrakt, der ikke er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester (»forsyningsvirksomhedsdirektivet«), som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1336/2013 af 13. december 2013, men som har en klar grænseoverskridende interesse, skal artikel 49 TEUF og 56 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse i national lovgivning som artikel 24, stk. 5, i Lietuvos Respublikos viešųjų pirkimų įstatymas (den litauiske lov om offentlige udbud), som foreskriver, at den tilbudsgiver, hvis bud antages, i tilfælde af, at der anvendes underentreprenører ved udførelsen af arbejderne, selv skal udføre hovedentreprisen, således som denne defineres af den ordregivende enhed.
- 2) For så vidt angår en sådan offentlig kontrakt skal principperne om ligebehandling og ikke-forskelsbehandling samt den forpligtelse til gennemsigtighed, der bl.a. følger af artikel 49 TEUF og 56 TEUF, fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at den ordregivende enhed ændrer en bestemmelse i udbudsbetingelserne vedrørende betingelserne og fremgangsmåden for forening af faglig formåen, såsom det i hovedsagen omhandlede punkt 4.3, efter offentliggørelsen af udbudsbekendtgørelsen, på betingelse af for det første, at de foretagne ændringer ikke er så væsentlige, at de kunne have tiltrukket mulige tilbudsgivere, som i fraværet af disse ændringer ikke var i stand til at fremsætte et tilbud, for det andet, at disse ændringer offentliggøres på passende vis, og for det tredje, at de foretages inden tilbudsgivernes afgivelse af tilbud, at fristen for tilbudsgivernes afgivelse af disse tilbud forlænges, når disse ændringer er af væsentlig karakter, at forlængelsens varighed fastsættes ud fra ændringernes væsentlighed, og at forlængelsens varighed er tilstrækkelig til, at de interesserede erhvervsdrivende kan tilpasse deres bud som følge deraf, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

- 3) Artikel 54, stk. 6, i direktiv 2004/17, som ændret ved forordning nr. 1336/2013 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en bestemmelse i et sæt udbudsbetingelser, såsom det i hovedsagen omhandlede punkt 4.3, der i tilfælde af, at flere tilbudsgivere afgiver et fælles bud, kræver, at hver af tilbudsgiverne bidrager proportionalt til opfyldelsen af kravene vedrørende faglig formåen i forhold til den del af anlægsarbejderne, som de faktisk vil udføre i tilfælde af, at de bliver tildelt kontrakten.

(¹) EUT C 311 af 21.9.2015.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 6. april 2017 — Unionen mod Almega Tjänsteförbunden og ISS Facility Services AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbetsdomstolen — Sverige)

(Sag C-336/15) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2001/23/EF — artikel 3 — varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder — gældende kollektive overenskomster for erhververen og overdrageren — yderligere opsigelsesvarsel tildelt afskedigede arbejdstagere — hensyntagen til den anciennitet, der er erhvervet hos overdrageren)

(2017/C 168/07)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Arbetsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Unionen

Sagsøgte: Almega Tjänsteförbunden og ISS Facility Services AB

Konklusion

Artikel 3 i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter skal fortolkes således, at under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, skal erhververen — ved afskedigelse af en arbejdstager mere end et år efter virksomhedens overførsel — i forbindelse med beregningen af arbejdstagerens anciennitet, der er relevant med henblik på at fastlægge det opsigelsesvarsel, som denne sidstnævnte har ret til, tage hensyn til den anciennitet, som nævnte arbejdstager har erhvervet hos overdrageren.

(¹) EUT C 311 af 21.9.2015.